

EL BORINOT

SETMANARI D'HUMOR

20 ems.

Any III-Núm. 59
8 gener 1925
Subscripció:
Trimestre, 3'50

La corresp.^a a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

—I què me'n diu, del metropolità?

—Què li diré! m'amoïna que per pujar-hi s'hagi de baixar; jo tenia entès que per baixar, s'havia de pujar, primer.

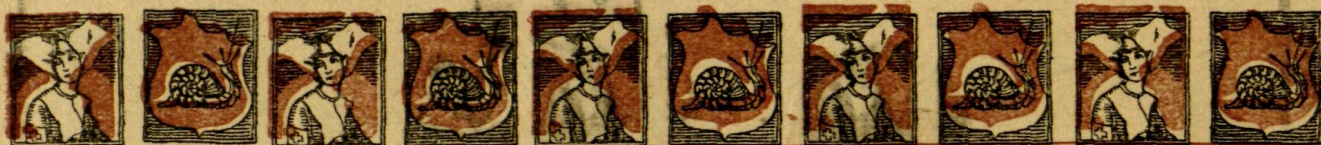
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAU ROIG GINGI
— BARCELONA BARCELONA —

Al número vinent

DIADA DE SANT ANTONI

BORINOT especial

BRAGUERS I FAIXES A MIDA - SUSPENSORIS SPORT - MITGES - GENOLLERES - TURMELLERES
ELÀSTIQUES - ESPARDENYES AMB SOLA DE GOMA - CINTURES PER OPERATS D'HÈRNIA
TIRANTS I CINTURONTS DE CAUTXÚ - BITLLETES COTONS - GLASSES - BENES
PILOTES TENNIS I FUTBOL - ESPONGES - PETAQUES MARCA "LA GERMANA"
PITETS - BABERS - CALÇETES TOT GOMA PER INFANTS - PILOTES I JOGUINES TOT GOMA
ARTICLES DE GOMA PER A BARBERS - MITJONS DE CAUTXÚ - GORROS DE BANY - TELES PER LLIT - XUPADORS
PRODUCTES TUSELL, S. A. - RONDA SANT PERE, 12 - BARCELONA

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

CARRER DE FERNANDO	13, 2.º Sastre.—L. MIR.
241 26. Sastre, modisto i Camiseria—BAS I TARRIDA	14. Art. Fotogràfics.—S. COSTA.
» 33. Gavineria.—AMERICAN MACHINE.	14. Fca. Plisats.—BRUTAU I MOXO.
» 34. Institut Musical.—Acadèmia Ardevor.	
CARRER CORTS CALALANES	RAMBLA DE CATALUNYA
Núm. 614. Peleteria «LE RENARD».	N.º 124 Instal. bones i barates.—Barnadas i Espinet.
	» 15. Pel·leteria «La Siberia».—J. TICO
CARRER CLARIS	» 20. Perruqueria.—J. MAYMO.
Núm. 102. Blau Catalunya.—J. LOPEZ LLAUDER.	» 42. Bar.—LA PAGESA DE LA RAMBLA.
CARRER DE TALLERS	CARRER DE LA BOQUERIA
Núm. 72. CASIMIR VICENS.—Ceràmica i rajoles.	36 i 38. Camiseria.—RODRIGUEZ & FERRER.
CARRER PRINCESA	CARRER CORRIBIA
N.º 49. BAR ALBAREDA	N.º 2 1.ª Lligas i Tirants CATALONIA
CARRER MUNTANER	CARRER VILA-VILÀ
N.º 65 Ribas i Ferrer. Bib. Regina Noveles escullides	Núm. 66 Palla i Anfals JOSEP CATALÀ
CARRER CONDE ASALTO	CARRER PORTAFERRISSA
N.º 15. Mobles a plazos i comptat.—JOSEP MAESTI.	N.º 22 Gabinetèria i perfumeria.—VDA DUCHEIN.
CARRER BOTERS	Núm. 25. Camiseria An oní de B. Carnellà
N.º 4 F. MONFALCÓN. Tapisos pintats i oleografies.	CARRER AMPLE
CARRER DEL CALL	Núm. 14. Bragers i inventjes PALAU els millors
» 1. C. FONT. Mantons Manila i Mantellines.	CARRER ARIBAU
» 9. Llaneria i Sederia.—CASA PUIG.	N.º 29 i 31 Perruqueria ENRIC SORIGUE
N.º 17. Sederia i Llaneries.—Trémols.	CARRER FONTANELLA
28, pral. J. COSTA.—Antiguitats d'art.	N.º 18. Art. Fotogràfics i Ra io.—PÉRFZ i SALAT.
CARRER DEL PI	CARRER JOVELLANOS
2 i 4 Raspalleria Moderna.—FERRÁN MAURI.	Núm. 4. Art. Fot. i treballs de Laboratori.—E. Picazo.
» 7. Vels i Mantos.—ANTIGA CASA SALA.	RONDA SANT ANTONI
» 11. Articles de Pell.—J. SAUCH.	N.º 60. OLLA EXPRESS.—Detalls a Import Acar.

Oficina de còpies

Casa Reñé

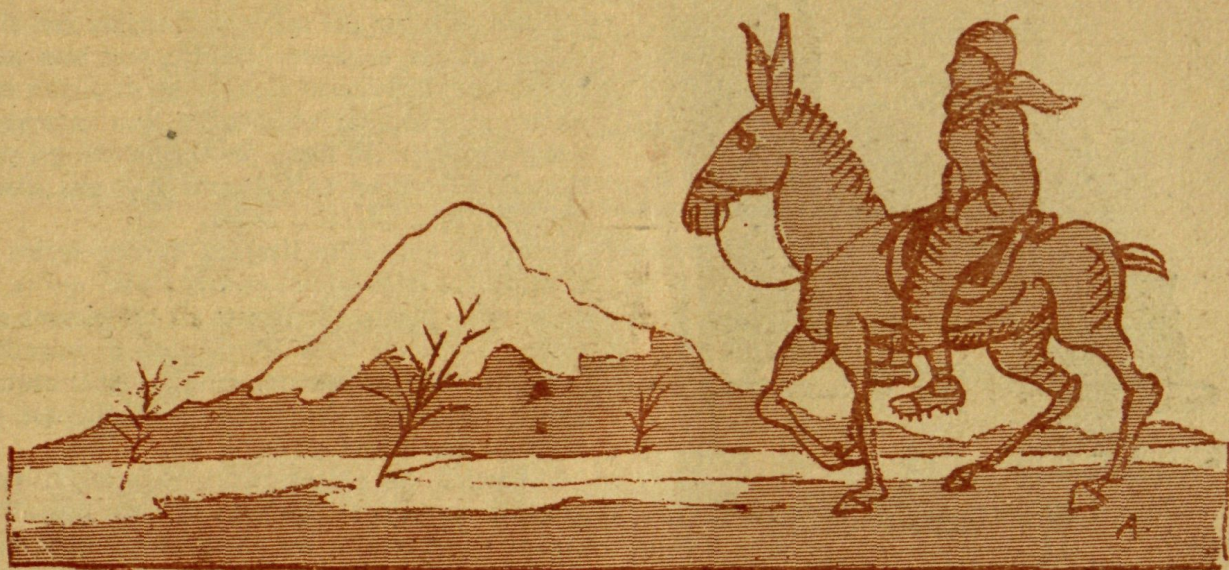
Circulars
Treballs en català
Rapiditat, bon es-
ment i economia.

Montsió, 18

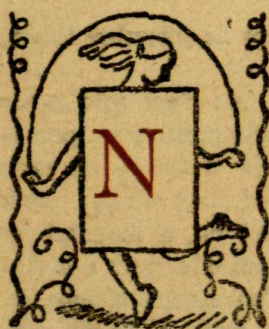
Telèfon 4525-A

BARCELONA

La CASA REÑÉ
desitja als seus
nombrosos clients
i distingits amics
un bon any.

G E N E R A M U N T

ADAL, Cap d'Any, Reis, ara que ja han passat, ja podem dir què representen, en què es tradueixen: en butxaques buides. Alegria, dieu? A on és l'alegria, quan a les butxaques només hi ha que vent? I com ho farem ara per anar tirant, fins a l'altra mesadeta?

Hi ha un país on és famosa «la pujada de Gener»; per arribar a assolir el terme d'aquesta pujada hom fa allí combinacions fantàstiques i equilibris molt més arriscats i difícils que no pas aquells que, tots els dies, contemplem a l'Olympia. Però qui més directament en veu l'espectacle, i qui més en toca les conseqüències són les pensions, cases de dispesa, drogueries, forns i altres centres esportius per l'estil.

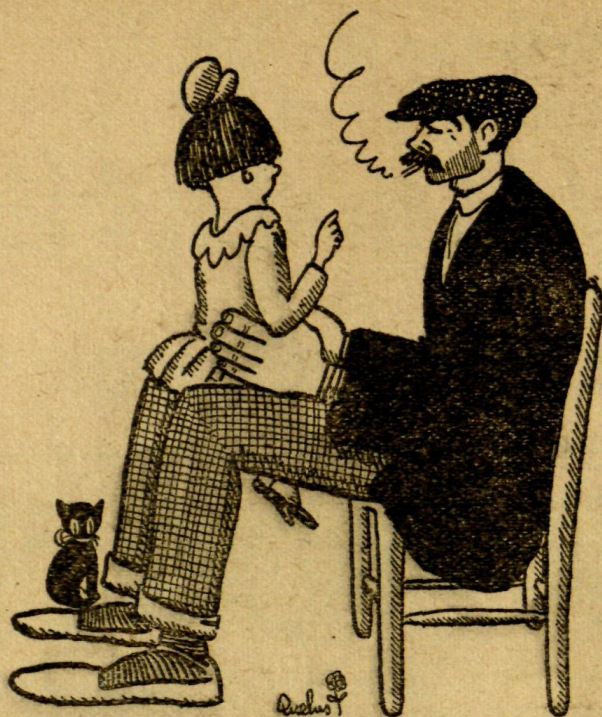
Ara per allí tenen sempre a l'abast una solució que a tot posa remei: són els acudits, les facècies, i sobretot el riure. Poden no menjar, però quant és a riure, ah! riuen molt. N'hi ha que els seus mals espanten cantant; ells els espanten rient. Ara que vinguin els filòsofs i que discuteixin a veure què és millor cantar o riure.

Nosaltres, avui per avui, creiem que no és qüestió ni de la una cosa ni de l'altra. Ens trobem a ple gener, el cor de l'hivern, amb fred, privacions i penalitats; anem gener amunt; i com que la costa té molta rampa cal aplicar totes les forces serenament, sense distreure'ns en cantarelles xavacanes ni en riures d'astracanada.

Si de cas, triem ben bé les cançons, i triem també les rialles, i els motius de riure; d'això darrer EL BORINOT es fa un bon deure: i no ho diem pas per propaganda, perquè menester no n'havem.

Podem riure, discretament,—i això sempre ha estat permès, i sempre en donaran motiu—de les dones de quaranta anys que volen passar per vint, de les de cinquanta que volen passar per trenta cinc, de les de trenta que volen passar per dotze; podem riure del «metro», de la vella política, de la brutícia i pudor de Barcelona; podem riure dels lloros i fins del Noi de Tona. Moltes altres coses hi ha per motius de riure; però com que també fan plorar, més val no tocar-hi.

FLEURY.

—Pare: i als grans què els duen els Reis; la paga?

—No, filla,

L'Aquàrium del Xipreret

VI

LA TRUITA — TRUCTA

A QÜI tenim un altre peix molt delicat i gustós, amb el llom cobert d'escates petites pintades de roig, de cua llarga i de carn dura i vermellenca, i que don lloc a planxes que tapen el sol.

Hi ha qui no li cap al magí que en els rius es facin truites; per ells no més poden fer-se en la cuina, i si ho mirem ben mirat, ja és estrany allò de què amb ous es facin truites, i de què truites facin ous; però el més bonic del cas, fou ço ocorregut a un amic meu, qui entrà en un Restaurant de la Rambla i demanà entre altres plats, el seu predilecte, o sia un truita al forn.

El cambrer li prengutà de quants ous la volia, i ell, creient-se que li prenia el pèl, li digué mal humorat:—Deveu voler dir de quants raves fregits: que no sabeu, tros de còniat, que hi ha peixos anomenats truites?

El cambrer, tot escorregut, s'escapolí i es venjà de la següent manera:

El meu amic, cansat de rosegar pa i palillos, feia prop d'una hora que no li deïan res, cridà tot enfutismat al cambrer, ep... encara no vé la truita? I el cambrer, amb tot l'aplom i serenitat li contestà:—El senyor tindrà d'esperar-se una estoneta, ara l'amo escriu a Puigcerdà encomanant-la...

Doncs, tornant al meu animallet, aquest és un

peix anomenat el rei dels rius, és "antropófago" i d'una agilitat i forces corprentents; i molt estimades, principalment si són dels Pireneus.

No sols remunten els torrents de molta torrençada, si que també saltant cascades i represes arriben fins al naixement dels rius per més enlairats que es trobin.

Es un peix que per més que l'insulteu mai s'acalora, sempre el veureu tan fresquet com una mel rosada; difícilment la trobareu en aigües calentes, no te mai tos, ella; com el bon xampany, sempre vol estar en fresc, però fugint del gel per mor de què aquest no l'ofegué amb una abraçada. Sap que no val a badar.

Arriba a obtenir la llargada de mig metre, i aleshores ve a pesar de quatre a cinc quilos, i neda tan de pressa que en tots els campionats de natació s'emporta totes les copes i de vegades l'ampolla i tot, i el seu gran mèrit, és anar contra corrent: en saben més que la meua dona, que ja és tot ço que es pot arribar a dir.

S'alimenta de peixos petits, insectes, i per atrapar a aquests, fa uns salts tan alts, que difícilment els veureu en les olimpíades, i quan viu en viviers es menja les "contemporaneas" petites. Això sí, sempre la trobareu on hi ha moltes pedres, però a ella no n'hi trobareu ni una al fetge, i sobretot en llocs d'ombra: li dóna molta engoixa el pensar que li podria entrar el sol al cap.

Ponen els ous entre darrers de setembre i març, i el mascle els cova.

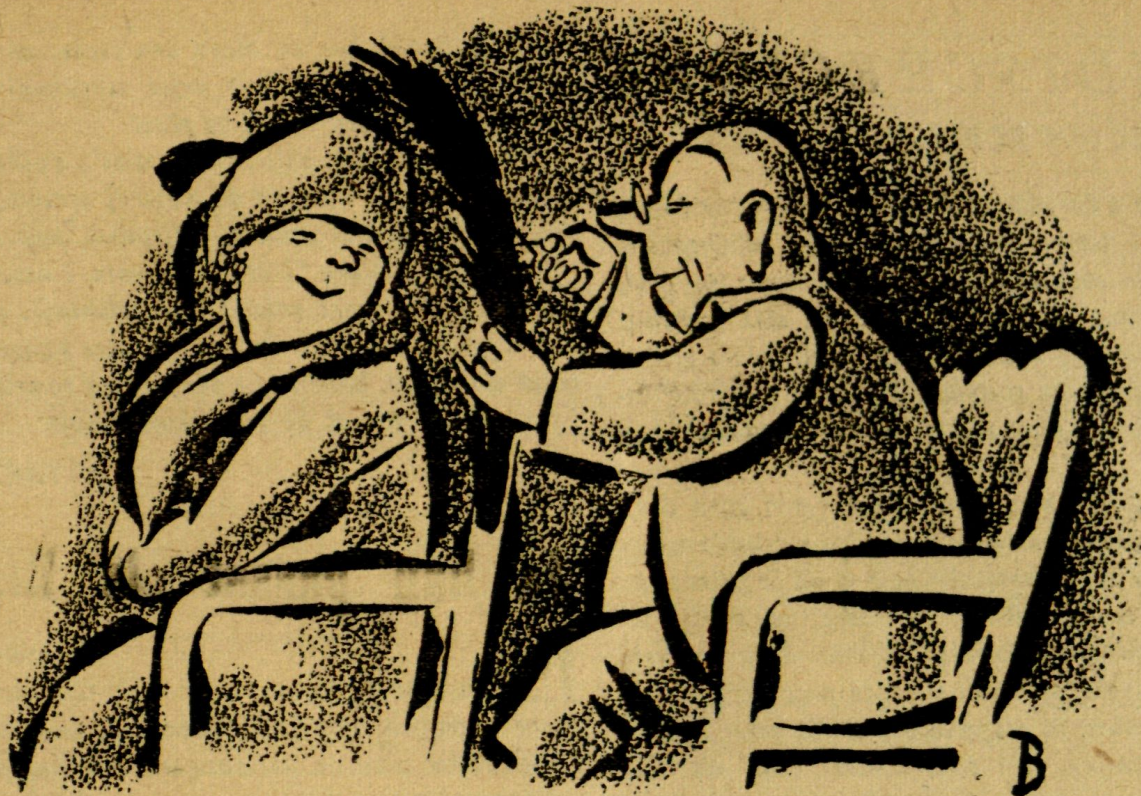
Els inglesos d'Inglaterra (els d'ací sols es dediquen a cobrar factures) són mestres en pescar-les; per ells la pesca de la truita és de tanta fruïció com beure's un vas de bon whisky, i cada pescador, que ha d'ésser molt viu, té inventat son aparell. Jo no sóc tan viu com ells, però a la tau-la i ben guisades, no se m'en escapa ni una, paraula. Hi ha qui les mata a trets, hi ha qui amb perdigons de plata, aquests aprofiten sempre el tir.

Ara, no totes les truites són als rius, i a les cuines; hi ha homes truites que els veureu per tot arreu i... dieu-me, quan veieu un home fet una truita, no el compadiu, i quan en veieu un altre que és un TRUCHA no en fugiu?

I finalment, quan vosaltres després de moltes facècies, treballs i paciència, us haveu cregut fer ço ben fet i us ha sortit una truita, no us clavaríeu una mà de bolets?

Estimats meus, distingiu sempre la veritable truita de riu de la de secà, i si per disort alguna vegada en el camí de la vida feu una truita, o us torneu fets una truita, compreu-vos un quilomètric i arribeu's fins on surt el sol que si no us han pescat a l'anada, difícilment ho faran a la tornada.

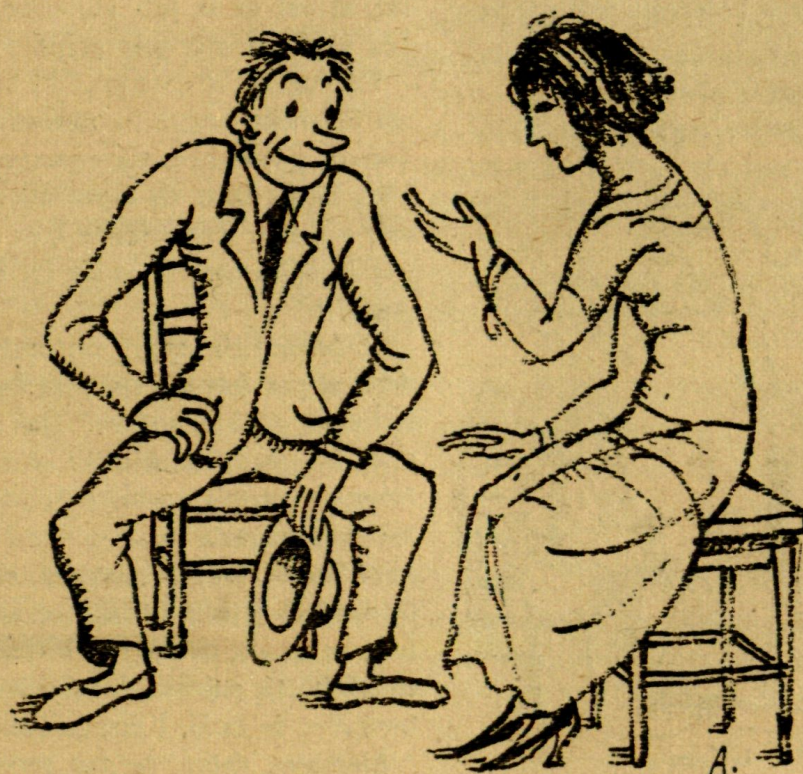
EL DEL XIPRERET

AL CINE

—Que el molesta, potser, la ploma del meu capell?

—No; l'he tallada.

AMORS ROMANTICS

Ella:—El meu pare, com li deia, va fer una gran fortuna. Jo li explicaré...

Ell:—Oh, no s'amoini; sols voldria saber si la conserva.

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

INDISCRECIIONS

UN CEL QUE ES POSA CLAR

Erem a l'estació de Sarrià (aquesta estació que, amb el temps, esdevindrà també subterrània). Com de costum, hi havia un bullidor de gent. Entre tanta de gent, mants tipus més o menys pagerols, més o menys ronsaguers, més o menys badoes, com de costum. La guixeta (ço és la "taquilla") era envaïda de multitud demanant bitllets.

Ara bé: demanant bitllet, era una bona dona que potser no sabia gaire, o sabia massa de comptar, que estava sostenint amb el de la guixeta un debat, si no brillant, enutjador; es perdia un temps preciós! Darrera d'aquella dona hi havia una senyora, amb una nena de pocs anys, eixerida i bonica; la senyora, que devia ésser la seva àvia padrina, feia cara d'haver estat als seus bons temps, també, i eixerida i bonica. Naturalment, els anys, que donen majestat, lleven bellesa i, sobretot, s'enduen la joventut. Amb tot, aquella senyora tenia tot l'aire, evidentment, de voler mantenir-se jove. Com totes les senyores.

Tanta era la impertinència de la dona discutint amb el de la guixeta, que la senyora del seu darrera començava ja a esdevenir feta una cosa

semblant a allò que en diuen una fúria; no es va poder estar de dir, més aviat asprament:—
Apa, bona dona, feu via, si us plau!

Finalment la dona enllestí. Anant-se'n s'adreçà a la senyora que acabava de donar-li presses, li diu, amb graciós to poblerí:—Dispensi, jove.

Sentir que li diuen "jove" la senyora, i dessarregar-se el seu front enutjat fou instantani: era com si un cel ple de núvols foscos en sec s'hagués posat clar, blau, radiant. La senyora va somriure i tot amb un senyal de joia incomparable.

TAF.

Ja han passat els Reis

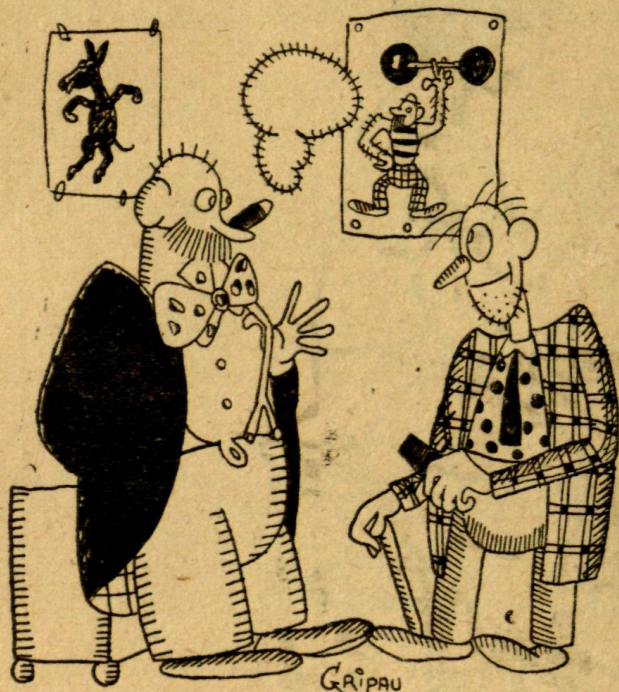
Els reis ja han passat. Els reis duen molt d'enrenou, festes i pompes, oripells i solemnitats; però deixen un ròsec cruel de malastrugances. Si tinguéssim temps i humor d'anar prenent nota de ço que els reis han dut a cadascú, ai! quin balanç que fariem!

Veureu, a la mainada els va molt bé, no saben de què va, i fan uns ulls com a taronges davant l'estesa de molts colors de les joguines. Quan s'obra el balcó, llur cor batega amb grans frisanques, el vel de la joia els embolcalla totalment. Les angúnies són pels grans.

Tal vegada la gent gran hi havia posat algunes il·lusions, també (les il·lusions són encomanadisses); potser hi havia esmerçat algun capitalet i tot, havia hagut de metre mà a l'ermilla, amb més o menys d'entusiasme i, en definitiva, troba que la única cosa certa de tot és això: que ha pagat.

Si, deixant els casos individuals, anem a considerar el pas dels reis del punt de vista de la col·lectivitat, ¿què hi trobem? Què ens han dut els reis? No res, absolutament no res. Ni un ajuntament, ni un trist regidoret nou (i podríem demanar més poqueta cosa?). Alguns diran: doncs, ¿i el "metro"?—Però, senyors, el "metro" és res de nou? Si ja és més vell que anar a peu; si en feia, de temps, que ja ens empudegava i tot! Si en costa, de pujades, i baixades, i marrades, i trencades de camí, i empestifaments, i blasmes.

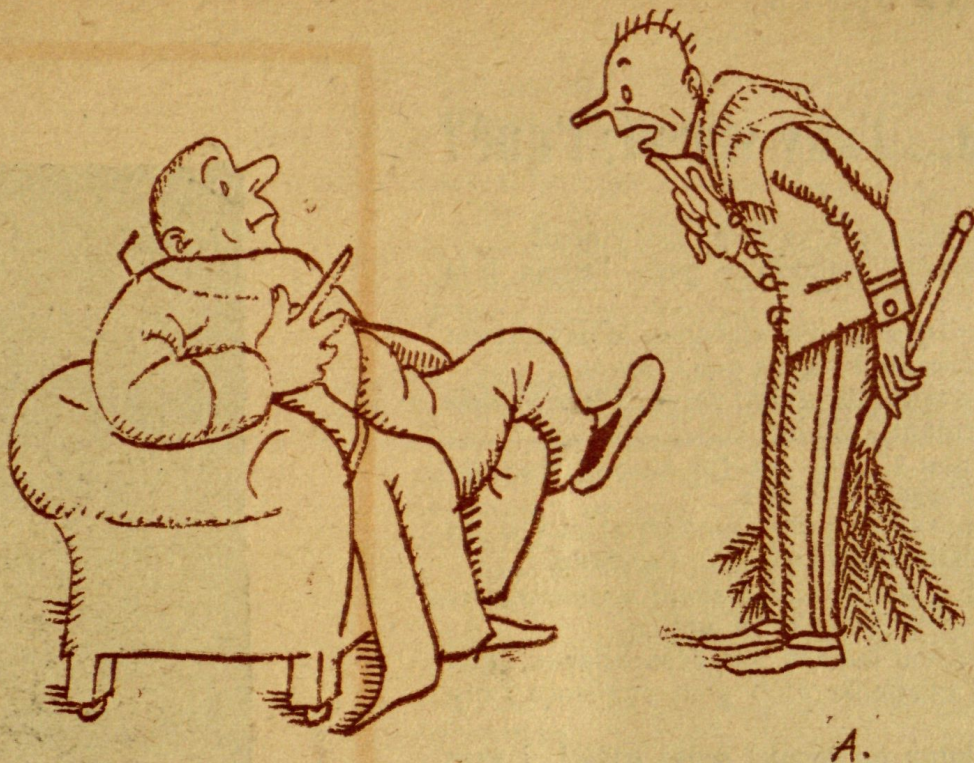
Aleshores, doncs, de què serveixen els Reis? A veure si al capdavant tindran raó els federals de tota la vida!

AL CIRC

—No. Pallassos i bèsties ja em sobren. Ara manquen persones.

BIT

DESPRES DE FESTES

—Ignasi: d'avui en davant prescindiré dels vostres serveis: jo mateix em fumaré els puros i em beuré el xampany.

SETS I VUITS

Aquests montblanquins no paren mai. Ara volen emprendre una gran volada, saltant a Barcelona, tots en pes, en cos i ànima. Sabeu qui farà el miracle? L'Orfeó Montblanquí. Aquest ja cèlebre Orfeó Montblanquí, el dia 1 de febrer vivent, que és diumenge, encara que plogui, ens arribarà com una voladúria d'ocells i ens donarà un concert dels seus, que són una llaminadura, al Palau de la Música Catalana. Ja veureu quin borinot més bonic que hi faran!

* * *

Si no fós allò, ben bé podríem dir que vivim al millor dels móns. Al Palau de la Música Catalana ens ho demostren amb tots els ets i uts. Després de regalar-nos amb el concert del dia de Sant Esteve, ens han regalat amb aquella magnífica festa de sardanes: Orfeó i cobles, cobles i Orfeó ens feren passar unes hores quasi divines. Vaja, que si no fos allò...

* * *

Ens crèiem que eren falòrnies i ara veiem que té raó. El poeta Lòpez-Picó, en un dels seus llibres, que aviat seran nombrosos com els estels

del firmament, canta "el segon dia de l'any". Ell, deixant de banda el dia 1, que és festa assenyada, i que per això pot inspirar a qualsevol mortal, ens conta les excel·lències del dia 2; en diu unes coses que poc s'ho pensaria aquest número, ni aquest dia, en apariència tan vulgar. Però sí, sí: té raó. Us hi vàreu fixar? Us en recordeu? El dia 2 de gener d'enguany, tot i ésser divendres, fou un dia bellíssim, daurat, esmaltat... Ja veureu, parlem del temps, perquè encara ens deixen parlar.

* * *

Havem rebut de Joan Baldrich, el recader que corre més que el vent, i que és més puntual—(ja no cal dir que tots els carrilets)—que el mateix rellotge, ens ha obsequiat amb un calendari de paret, el suport del qual és un disc color de bronze amb el bust d'Angel Guimerà en mig relleu. Tractant-se d'Angel Guimerà, l'obsequi és d'agrair doblement. I Joan Baldrich, el recader que corre més que el vent, ha d'ésser-ne felicitat també doblement. Però a més, Joan Baldrich té a la ducal vila establiment d'objectes per a regals. Doncs per aquest regal que ell ens fa, ja podeu calcular què deuen ésser tots els altres de casa seva. Que és també casa vostra.

Ja som a... l'any vinent; i què?

Quin *tono*, pensàvem, es darà l'any vinent!

Tothom l'espera, tothom en parla, l'adula, li fa promences...

Pocs personatges poden alabar-se d'haver estat desitjats amb més impaciència que l'any nou.

Almenys he sentit dir a cent pares de família dels que encara permaneixen entre nosaltres:

—Per any nou sí que vui sortir amb dona i criatures a fer una passejada a fora.

Tal hi ha que en un pilot d'escombraries veu un tomàtec tot mústic, florit i arrugat, i exclama:

—Ai senyor... tant que m'agraden! Ja voldria ésser a l'any vinent per a fer-me'n un bon tip.

Els que venen melons, en acomiadar-se, mai no s'obliden d'anomenar amb gran confiança l'any vinent.

Jo sentia plorar un xicotet sense consol, i vaig voler-me assabentar de la causa de sos plors, i sa mare em digué:

—Ara vegi vostè: abans per esmorzar menjava una llesca de pa amb sis figues aixafades a sobre, i ell voldria que n'hi donés: no, senyor; que esperi l'any nou!

(Esperar un any per sis figues! Quina humiliació per la humanitat!)

En les converses que es tenen pel carrer, el transeünt més distret sempre n'arreplega un retall o altre, no és veritat?

Generalment, d'aquests escrúpols de diàleg, mai hom no pot treure res en clar; però com ara les coses s'esdevenen de diversa manera que en el temps normal, veig que en la major part dels que un tot passant sent enraonar, predomina la idea de l'any vinent.

Sempre sento:

—Oh, l'any vinent serà una altra cosa!

—Si Déu fés que l'any vinent...

Jo no estranyaria que avui mateix en algun teatret s'anunciés una comèdia titulada *L'any vinent*; perquè es veu que és de més moda, i no hi ha classe, edat ni talent que no el consideri digne de la més extraordinària deferència.

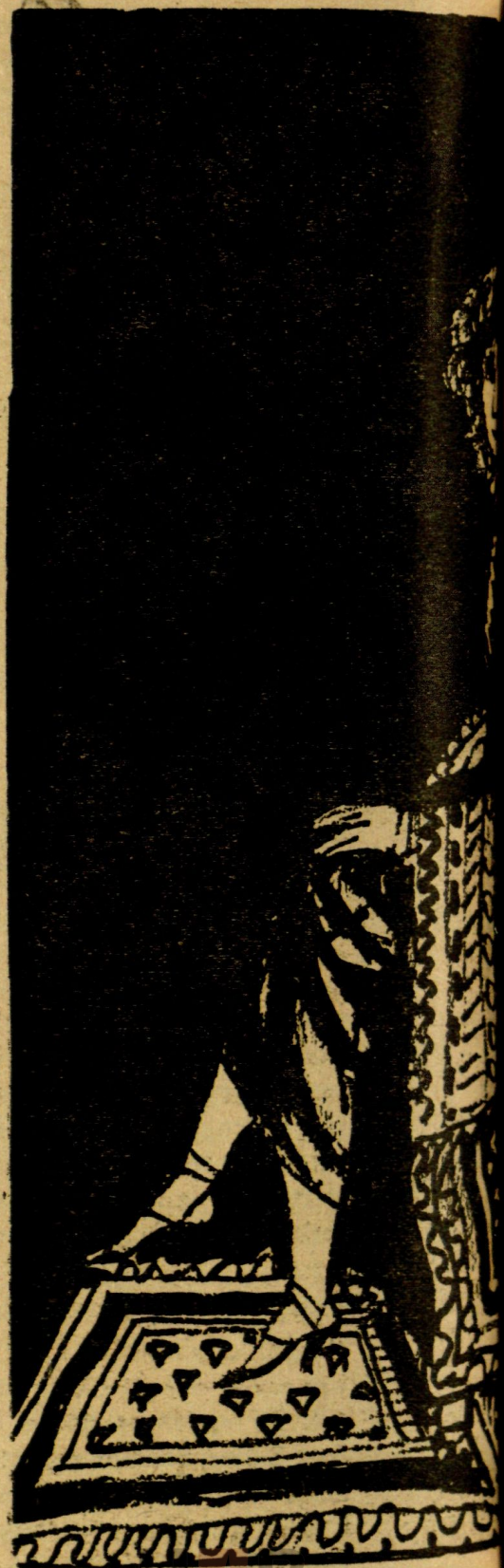
Poques vegades es veu que una dona no procuri precipitar l'època de fer-se un vestit, i cosa rara! avui hom té notícia de moltes que de bon grat deixen de fer-se'l l'any que fineix i consenteixen a que sigui l'any vinent.

Vegin com en aquest món tot és sort.

Perquè què ha fet l'any vinent perquè tothom, grans i petits, li demostrin un afecte així i li preparin tants obsequis?

Abans de nàixer, abans de saber de cert si existirà, ja el públic li dedica funcions, gales, alegries...

I, en canvi, han passat una pila d'anys molt

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

DESPRES

(Aquest número ha passat)

honrats i ningú no es recorda sinó de sos defectes per a fer-ne *asco*.

Coses del món; però coses que admiren tant per sa realitat, com per sa inversemblança.

¿Quantes dones hi ha que no volen tenir anys, que el que els sobra són anys i que no volen sentir-ne parlar mai? Doncs, escolti-se-les ara, i veuran com totes, a una veu repeteixen:

—Ja voldria ésser a l'any vinent!

Doncs, ja hi som; i què?

Per haver aconseguit semblant revolució en el sexe dèbil, és menester que aquest any sigui molt ric, molt *guapo*, mol bon minyó; és menester que vagi acasarat, que sigui pròdig i reunexi mil altres circumstàncies que en cap any no s'han vist reunides.

El *xasco* serà (i ja m'ho temo) que aquest ditxós any sigui com aquells còmics que vénen precedits d'hiperbòlics elogis, es fan esperar, es fan desitjar, assagen una òpera, es posen malalts, fan retardar l'estrena... i a l'últim reben una xiulada que els escama.

Ja em sembla que sento dir a algú:

—Malviatge! Jo que esperava amb tanta ànsia l'any vinent...

Allò més probable és que, passada l'actual malaltia, un o altre s'ha de morir abans d'arribar el desembre. Llavors vindrà allò de:

—Ai, Senyor! Nosaltres que havíem fet tants càlculs per a l'any nou...

No seran pocs ni gaires els que de bona gana darien el que treguin de l'any nou amb tal de recobrar les il·lusions que sa proximitat els feia concebir!

Però mentrestant ningú no es pot treure del cap aquesta idea.

L'un fa propòsit d'economitzar; l'altre de prendre caseta a fora per un si acàs; l'altre de cuidar-se i no retirar tard; tot, no cal dir-ho, referint-se sempre a l'any nou.

Fins els més indiferents, aquells que cada dia solen ficar-se al llit sense pensar que pugui haver-hi un demà, pensen ara, no sols que hi haurà any nou, sinó que, demés, compten amb ell com si tinguessin set anys i les sabates al balcó.

Si hem de parlar francament, a mi també em fa il·lusió; no perquè directament n'esperí cap benefici material, ni tan sols el d'engreixar-me, sinó perquè la gent m'ho ha encomanat.

A veure què serà això.

Hi haurà bon govern?

Plouran dobletes de quatre duros?

Es moriran les malalties?

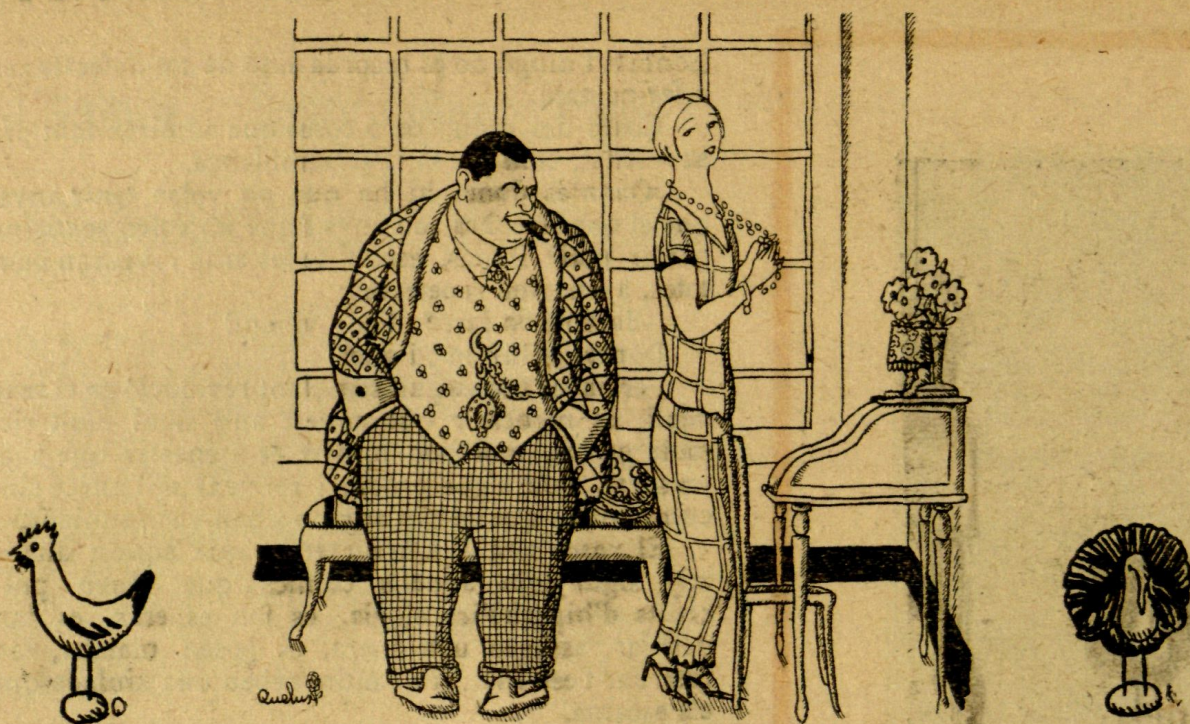
...Però, ¿què en traiem d'amoïnar-nos ara, si no n'averiguarem res?

Aquí no hi ha més que posar-se molt sobre si; i tenir calma per poder satisfer el grandíssim desig de saber de cert què diantre ha de portar-nos el tan celebrat any nou.

E REIS

(la censura militar).

—Encara no estàs content, després del regal que t'he fet! Que potser en volies dues, de ferradures?

DE RE MATRIMONIAL

MARIT - MARIDET

HEU'S aquí dues paraules que, amb el grapat d'anys que porto de matrimoni, havia cregut que eren iguals, i ara veig que he badat tot aquest temps. Ja sóc ben tanoca!

Oh... i vosaltres em direu:—Mestre, vós no badeu; el mateix té dir *marit* que *maridet*, són dos noms i una sola persona. I jo us respondré: no! són dos noms i dues persones distintes, que porten una mateixa creu, que és la del matrimoni; aquesta sí, ja podeu posar-hi els braços que vulgueu, que la única persona que la porta, és el marit o maridet, el veritable cirineu matrimonial.

Recordo de quan festejava, que si alguna volta li deia, a la meva promesa: què feliç serà el dia que jo seré el teu *maridet*, ella em mirava amb un somriure de satisfacció volent significar: poc ho diràs així al cap d'una temporada de nús matrimonial. Quan li deia: el dia que seré el teu *marit*... no podia acabar de dir allò que volia, car el seu front s'arrugava i posava pell de gallina.

Ja és prou,—pensava—que a aquesta noia li passi això! sinó que jo tenia la dèria del casori i, allà va que trona!: trona avall, vinga l'Epístola de Sant Pau i un benedicció, que ve a ésser una mena de Déu et faci bo, i...

Ara he començat d'aprendre l'anàlisi gramatical de les paraules *marit* i *maridet*.

Les dones us anomenen *marit* quan els trenqueu el plat bonic v. g.: quan elles volen anar al teatre o volen obtenir quelcom i el *complacent* *marit* diu que nonis. Aleshores, en preguntar-los les amigues, el per què de la negativa, totes ploreses responen: l'animal (això encara que no ho diguin, ho pensen) del meu *marit* (amb totes les lletres i amb la boca plena) no ho vol. Ja tenim, doncs, que la parula *marit* sols l'empren quan volen denotar contrarietat.

De manera que quan oïu que una dona diu *marit*, dediqueu al pobre home una petita oració per la seva tranquil·litat moral i material.

Us anomenen *maridet* meu (car el *meu* és imprescindible a la paraula *maridet*), quan elles han aconseguit de fer-vos passejar la criatura en plena rebequeria, o bé us han fet anar a la cuina a donar una remenada a la vianda perquè no s'hagafi, o bé... — ara ve el bo! — us han alleugerit de moneder o de cartera. Aleshores sí; amb quin goig i amb quin somriure més falaguer us anomenen *maridet* meu! Jo — tant m'encisa! — quan sento la meva mitja taronja que m'anomena *maridet* meu, per instint de conservació em corro, d'esma, l'ermilla i l'americana, i toco el dos, escales avall!

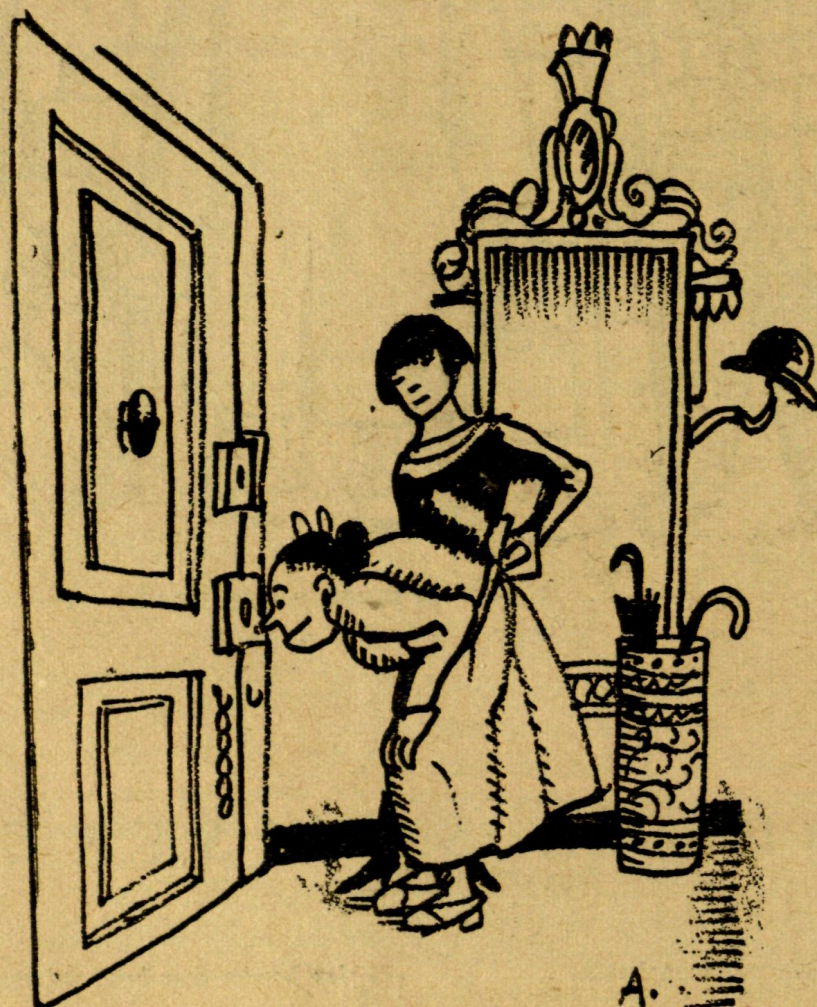
—Ja... sí... ja m'agrada aquest paisatge: però
que no me'l podria fer de tamany natural?

OH, QUINA SATISFACCIÓ

Això és cert; que n'era un batlle.
Tingué un jorn la gran "idea":
la ciutat havia d'ésser
ben aviat visitada
per Ferran setè i la Reina;
i, fent els preparatius,
pensà que daria feina
fermà els cavalls de l'escorta
per no haver-hi prou anelles.
Va fer de seguida un bàndol
ordenant que, a tota pressa,
portessin a cà la vila

les banyes dels bous del terme;
i, clavant-les en grans fustes,
les col·locaren en cercle
tot al voltant de la plaça,
per poder fermar les bèsties.
Arribà el Rei, i, mirant-se
aquella curiosa enderga,
exclamà: *Muy bien pensado!*
I el batlle, amb veu satisfeta
respongué: *Señort, todo eso*
va salirt de mi cabeza!

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

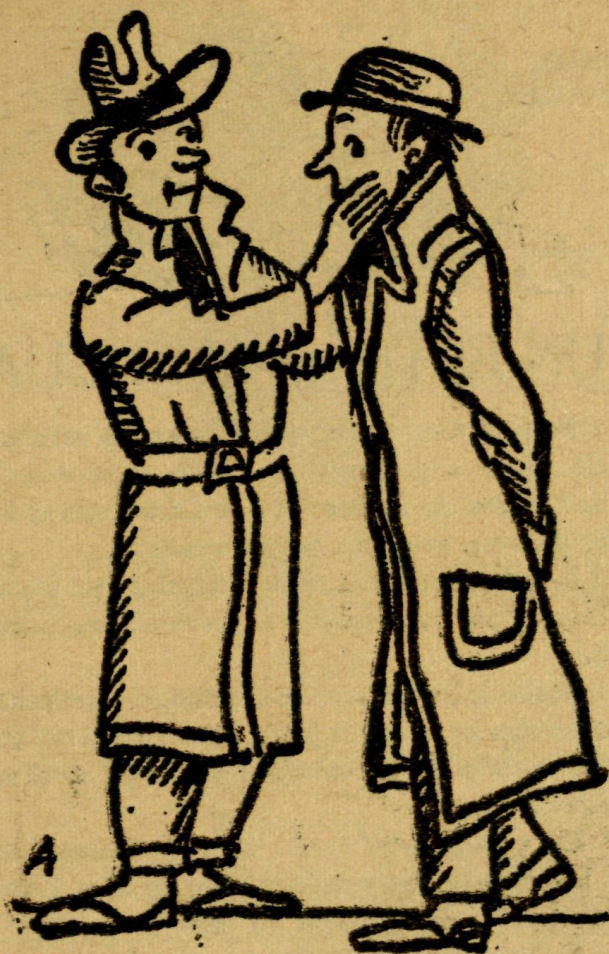

DINAR AMB GORRA

La senyora:—*Que porten algun paquet?*

La minyona:—*No.*

La senyora:—*Doncs, no hi som!*

METGE NOVELL I NOTARI

—Mira noi, la primera vista: vaig a veure el meu primer malalt.

—Potser que vingui amb tu, jo: tal vegada encara no haurà fet testament.

La malura del dia

PER haver-ho dit un eminent sociòleg, nosaltres hi estem del tot conformes. "Els pobles es semblen als infants". En allò que més s'hi retiren és en les malures; les arrepleguen totes. Epidèmia que surt, epidèmia que caçen. No té pas volta de fulla.

El xarrampió, la rosa, la pigota, la telefonia sense fils, són passes que els pobles han de patir si no volen perdre la condició de civilitzats.

Revolucions, pronunciaments, vagues, braus i valsos vienesos; vodevils i "ramilletes" de joventut; la boxa i el futbol, el "delirium tremens", són vistes obligades a mants països que marquen a l'avantguarda del món.

Suara tot trontolla al roncar dels automòbils. Hom diu si el més pitjor de la caixa de la senyora Pandora era el H. P.

L'aparició de semblants fòtils ha embogit la humanitat flagellant-la i turmentant-la com no ho haurien somniat els grans dèspotes que remembra la història dels temps antics.

Avui per avui ningú no ha atacat la malura de la automania ni cap escola terapèutica no ha fixat encara un tractament per immunitzar-nos de les seves escomeses, malgrat d'ésser incomputables les víctimes, actives i passives, que es poden suposar.

De no anar cap per avall els axiomes, diríem que els del "Similia similibus curantur" estan a punt de pujar al candeler; car l'abundor d'automòbils pot ben ésser la mort dels ídem.

Vinguen, doncs, Rolls i Fords, Chevrolets i Studebakers, i tota llei d'aquests microbis catalogats en les quatrecentes vuitanta set marques que deambulen per la crosta d'aquest disortat planeta.

Ens han mig assegurat que els metges prompte es decidiran a portar la qüestió als laboratoris per tal d'imposar el tractament de la "pediteràpia", únic, al nostre entendre, per foragitar la malura de l'automania, o automobilisme exagerat.

Si aquests senyors s'ho prenguessin pel seu compte, seria com posar oli a un llum i la tranquil·litat renaixeria, talment el sol després de la tempesta.

Si així fos, les autoritats no tindrien tanta feina a legislar ni els transeünts haurien d'acomodar-se de la família en arriscar-se a eixir al carrer.

Això no vol dir que, acatant tothom les prescripcions dels galens, podria donar-se el cas que aquests fossin els únics que s'engeguessin a la via pública amb els seus 32 H. P. fent un promig de 150 quilòmetres. Que de més verdes en maduren.

DOCTOR ARMILLA

CANVI DE NOM EN LES ESTACIONS

PERRO LIMPIO DE MAR (Canet de Mar).

VIRGENES (Verges).

EL TROMPAZO (La Pinya).

BLANDAS O TIERNAS (Blanes).

BRITANICO (Anglès).

MÁS ALLÁ DE LA MUERTE (Ultramort).

LA MAL OLIENTE (La Puda).

MIEDO HACIA ATRÁS (Porrera).

NORIA (Cènia).

LA OSCURIDAD (La Fosca).

SOLAMENTE OLA (Solsona).

QUÉ MADRAZA! (Camarasa).

BARBERO DE SEVILLA (Figaro).

CEREBELO (Cervelló).

RECOMPENSAR (Premià).

VALLE INTEGRISTA (Vallcarca).

NUESTRA OCUPACIÓN (Bagà).

—Homenatge al gramofon desconocido.

UN ESTEL... AMB CUA

Fa pocs dies, vàrem tenir el gust i la satisfacció d'anar a presenciar una bella representació de "L'Estel de Nazaret" en un Centre, que si bé és d'obers, no té res de democràtic.

La cosa començà satisfactòriament; però l'acabament, per no desmentir el proverbi, fou desastros.

Acabà la sessió amb una pel·lícula americana, d'aquelles en les quals predominen els bolets i les nates a la màxima potència, i que ningú no hi va ésser a temps.

Els protagonistes foren: un xicot moreno, alt i ben plantat, que sembla talment un Sant, i tota una família de fabricants de "zera".

El "cuerpo del delito" fou una americana partida en dos i uns "lentes" trencats. Aquesta "moda", que com totes, ha començat al gran i lluminós París, d'"estovar" als *caballeros* intel·lectuals, veig que pren imitadors a la laboriosa i heroica ciutat del Noya.

Les conseqüències d'aitals carícies van complicant-se de tal manera, que ja podem assegurar que aquell xamós estel portarà cua i que fàcilment passarà molt "brunzent" per damunt dels nostres caps.

MARIAN-HITU

R E S P O N E M

(No tornem els originals)

Taxi.—No van bé els dibuixos; potser serà aprofitat algun acudit.

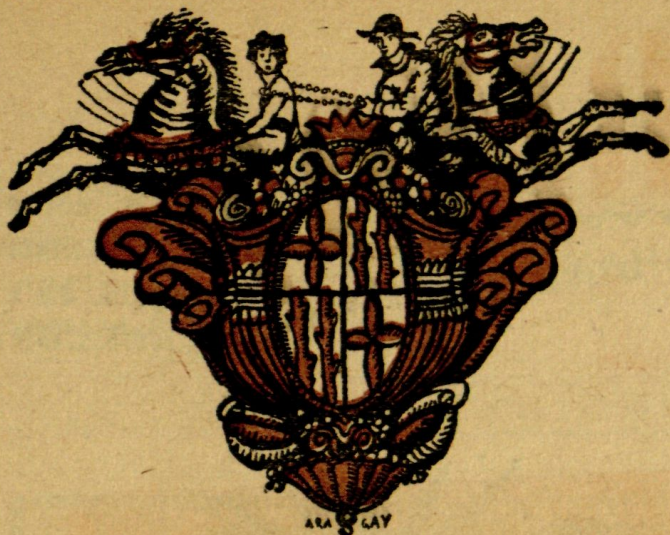
J. G. C.—Ja ho teniem fet.

Fergus.—Sí, tenim tapes i enquadernacions fetes i tot.

L'Estel.—Ens plau; però no encaixa gaire. De tota manera, resta en cartera. Digueu-nos qui sou, si us plau!

C. Roca Bertí.—Algunes coses aprofitarem. Gràcies.

AQUEST NUMERO HA PASSAT
PER LA CENSURA MILITAR

JAUME MERCADÉ

JOIER

Passeig de Gràcia, 46

Telèfon 1373-A

BARCELONA

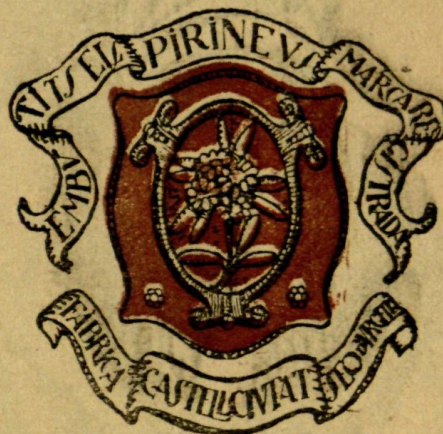
Establiments MARAGALL

Passeig de Gràcia, 95 — BARCELONA

*Podeu adquirir el
primer volum de*
EL BORINOT
enquadernat
(mig any)
a les llibreries.
PREU 20 PESSETES

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ES PIRINEUS"

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Quingles i Escaler

Castellciutat

(Seu d'Urgell)

EL BORINOT

Any III- Núm. 59

18 gener 1925

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR

20 cms.

La corresp. a

l'Administració:

Angels, 22 i 24

BARCELONA

—Es cert? M'han dit que et casaves. Sí?... Puc felicitar-ter

—No: ja sóc casada!

BB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General